

פרשת דברים ותשעת הימים תשפ"ג – דין וחשבון על מצב הגאולה

1. **הודעת וואטסאפ מהימים האחרונים:** "הרב, אפשר שאלה?". – "בבקשה". "תודה רבה. אני מרגישה רחוקה מהאמונה במשיח. שוב ימי בין המצרים, שוב צום תשעה באב וכלום לא קורה. באמת בתוכי אני כמעט לא מאמינה שהמשיח יבוא. אחרי השואה היו בטוחים שהמשיח בא, אחרי מלחמת ששת הימים, ולא רחוק - בתחילת הקורונה הייתה תחושת אופוריה, והתרסקות כשזה לא קרה. הרבי אמר שנשאר רק לצחצח את הכפתורים לקבל פניו, והנה חלפו מאז שלושים שנה. למה שנמשיך להאמין? אולי מנסים להיאחז במשהו שבכלל לא אמור לקרות? אם עברו אלפיים שנה ואנחנו באותו מצב, אולי התפיסה שהוא אמור לבוא שגויה?"

שבת קיב,ב: אם ראשונים בני מלאכים - אנו בני אנשים, ואם ראשונים בני אנשים, אנו כחמורים. ולא כחמורו של ר' חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס בן יאיר, אלא כשאר חמורים - **ליקוטי שיחות ב/361:** אם ענין הגלות הוא רק כפרה על החטאים, היה צריך להיות שחושך הגלות יקטן במשך הזמן, כיון שבמשך הזמן התכפרו חלק מהחטאים והעונות. ולפעול רואים שככל שחולף הזמן, **הגלות מתחזקת ופוחת גילוי האלוקות.** בתחילת הגלות היה גילוי בדמות התנאים, אחר כך האמוראים, וככל שחולף הזמן, ההעלם האלוקי מתעצם וכמעט אין הרגש אלוקי.

2. **ליקוטי שיחות יח/277:** הרמב"ם מתחיל את הפרק העוסק בעניינו של מלך המשיח בכך, ש'המלך המשיח עתיד להחזיר מלכות דוד ליושנה ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל וחוזרים כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבים קורבנות ועושים שמיטים ויובלות ככל מצוותה האמורה בתורה'. שכן ההגדרה ההלכתית של משיח היא שחוזר ומאפשר את קיום מצוות התורה.

קונטרס הלכות תושבע"פ תשנב והערה 16: ענין זה מרומז בסיום ספר ההלכות דהרמב"ם, שהוא בשני פרקים אודות הגאולה ומלך המשיח. והוא מהטעם הפשוט שבימות המשיח יהי' **הקיום דכל הלכות התורה בתכלית השלמות** – שהוא תוכן ספרו של הרמב"ם, שכדבריו בריש פרק יא: חוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבין קרבנות ועושים שמיטין ויובלות וכו'.

3. **סוף הלכות מלכים: א. הכבוד לעם היהודי:** זה שנאמר בישעיה 'וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבע' - משל וחידיה וענין הדבר שיהיו ישראל יושבין לבטח עם רשעי עכו"ם המשולים כזאב ונמר. ב. **קיבוץ גלויות:** כשתתיישב ממלכתו ויתקבצו אליו כל ישראל. ג. **שפע ושלוש:** ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות שהטובה תהיה מושפעת הרבה וכל המעדינים מצויין כעפר. ד. **התפשטות חוכמת התורה:** ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד.

ספר השיחות תשנ"ב ב/368: במשך כל הדורות התנהלו ריבוי מלחמות בין אומות העולם שגרמו הרס וחורבן... ועל כורחך צריך לומר, שהסיבה האמתית לכך שבתקופה האחרונה ניכרת השאיפה לגמר ולסיום תקופת המלחמות בעולם והתחלת תקופה חדשה של קיום העולם על פי צדק ויושר, שלום ואחדות... [היא] מפני שמתקרבים לזמן שאודותיו הכריזו הנביאים "וכתתו חרבותם לאתים".

4. **פתיחת ספר בראשית:** בראשית ברא **אלקים. פתיחת ספר ויקרא:** ויקרא אל משה וידבר ה' אליו. **פתיחת ספר במדבר:** וידבר ה' אל משה. **פתיחת ספר דברים:** אלה הדברים אשר דבר משה.

נחמיה יג,א: ביום ההוא נקרא **בספר משה** באזני העם – **מלבי"ם:** ספר משנה תורה שאמרו משה. **דברים יז,יח:** והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את **משנה התורה** הזאת על ספר - **זוהר ח"ג רסא,א:** האי דאיקרי 'משנה תורה' – משום שמה מפי עצמו אמרן.

לקו"ש יט/6: תכלית המכוון במתן תורה הוא חיבור בין 'עליון' ו'תחתון'. ודווקא כאשר יהודי מתייגע בשכלו על סברא בתורה, 'תורת ה' נקראת על שמו, 'תורתו' ומציאותו נעשית מיוחדת עם חוכמתו ית'.

שיחת פורים תשמ"ז: לאחר כל ה'קיצים' שנאמרו בכל הדורות, החל מזמן הגמרא ועד לדברי מורי וחמי (בשנת תש"ב) ש'לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה', נעשית עוד יותר רועשת השאלה 'עד מתי?' חיפשתי מה יכול להיות הביאור בכך, עד שהביאור היחידי שמצאתי הוא שמעתה עבר העניין מ'הנשיא אל הכל', היינו לכל אחד ואחד מישראל. יש לפרסם ביתר שאת את פסק דין הרמב"ם, שעל ידי מעשה אחד ויחיד ביכולתו להביא ישועה והצלה לכל העולם כולו, והדבר היחיד שעדיין לא נעשה הוא, להביא לידיעתו של כל אחד ואחד מישראל שקיום הלכה זו ברמב"ם הוא עניינו הפרטי.